

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Capvt XVIII. De delitijs animæ sanctæ in corde Christi unà cum ipso
epulantis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

tates; ut eas nobis partim adumbret, omnes similitudinum amœnitates accersit, rerumq; ac vocum illecebras, in hunc ferè modum erumpens in quadam sua de vulnere lanceæ meditatione. *Exivit, inquit, sanguis & aqua ad mundi peccata sananda. O fluvius egrediens de paradiso, ad irrigandam universam superficiem terra! ô pretiosi lateris vulnus, quod amoris potius cauterio, quàm inimica lancea ferro apertum est! ô porta cæli, fenestra Paradisi, locus quietis, turris fortitudinis, justorum sanctuarium, nidus turturum sanctarum, sepultura peregrinorum, lectulus floridus Sponsæ Salomonis! Salve divini lateris vulnus amabile, quo piorum corda sauciantur; plaga justorum mentes vulnens; rosa miræ pulchritudinis, carbunculus valoris inestimabilis, aditus ad cor JESU, argumentum amoris ejus, & pignus vitæ sempiternæ. Sic ibi.*

Ex quibus omnibus liceat hîc obiter colligere: quanta sint in cælo reposita gaudia Christum amantibus; quando tam ineffabilibus exundant lætitijs, in sola contemplatione Dominicæ passionis. Nam si ea adest pijs mentibus gaudiorum ubertas in via; immo in exilio, in valle miseræ & lacrymarum: quid illis censebimus reservari in patria? Si hæc in umbra, & quadam divina caligine: quid in luce & splendoribus sanctorum? Si ista in complexu crucis, quid experientur in ipso sinu divinitatis? Sed de his hæctenus.

CAPVT XVIII.

De delicijs animæ sanctæ, in corde Christi, unâ cum ipso epulantis.

§. I.

Cor Christi crucifixi, triclinium esse animarum sanctarum.

Xxz

Dice-

cap. 6. Const.
mon.

Dicebat magnus Basilius, eum qui verè Philosophus sit (hoc est, studio virtutis & spirituali exercitationi deditus) habere in se naturale quoddam Monasteriũ, seu veluti quendam locum secretum, aut recessum cordis; quò sed tumultu recipiat rerum sæcularium, & ubi etiam inter turbas, tanquam in magna solitudine versetur.

Ejusmodi ego naturale seu non manufactum Monasterium dico animæ piæ esse ipsum Christum crucifixũ; quem illa si secum assiduè mente circumferat, inveniat in illo velut sanctam quandam solitudinem, in qua jam non modò secreta requiescat à strepitu & turbis hujus sæculi, sed arcana etiam delicias atque ineffabiles experiatur.

l. de pan. c. 7.

Atque hæc jam mihi venit in mentem, Petri Abbatis Cellensis ingeniosum commentum; qui quodam in loco agens de cœlesti patria, ait: beatas mentes, in ipso Christo Jesu Sponso suo, omnes spiritualis cujusdam Monasterij seu Cœnobij partes ac membra reperire. Illis siquidem refectio- nis locum seu triclinium esse pectus Jesu; sinum Jesu esse dormitorij; vultum Jesu, oratorium; latitudinem, longitudinem, sublimitatem & profundum Jesu, illis esse pro claustro; conforrium Jesu & aliorum beatorum, pro capitulo, ut vocant; sermones Jesu divinissimos de Sanctissima Triadis & Incarnationis suæ arcans, pro auditorio. Hæc ille: quæ, si cui id placuerit, difficile non erit, ad Christum crucifixum, & animam adhuc peregrinantem, proportionem quadam accommodare. Nam huic quidem certè pro triclinio assignabimus, ipsum Christi cor vulneratum atque apertum, in quo (uti modò demonstravimus) sapore divino & delicijs fruatur incogitabilibus; faciem Christi crucifixi, pro loco oratorio, quòd eam par sit, tum aliàs semper in Christi oculis ac præsentia agere, tum verò maximè pietatis commentationis precationisve tempore, in vultu Crucifixi habitare; sinum Christi pro dormitorio, ubi cum dilecto

disci-

discipulo reclinet caput, & dulci sopore obdormiscat sanctæ contemplationis; pectus Christi pro claustro, in quo abscondita mundo lateat, eorum omnium quæ foris aguntur secuta; crucem denique aut Calvariæ rupem, pro auditorio, pro capitulo. Ista enim, uti post dicemus, exedra quædam sunt aut schola omnis asceticæ sapientiæ, in qua luculenter, non agenda duntaxat præcipiuntur, verum etiam quæ pravè gesta sunt, redarguuntur, & quid corrigendum emendandumve sit, discitur.

Addere libet verbis pauculis, quod hic etiam suggerit Joannes Justus Lanspergius in Pharetra divini amoris: ubi suum ascetam ita informat, ut in Christi crucifixi vulneribus certas sibi tanquam officinas constituat: & in vulnere quidem pedis dextri, sibi balnei instar apparet; in vulnere sinistri, pharmacorum inveniat salutarium apothecam; in plaga manus dextræ sanctarum virtutum & meritorum Christi vestiariam, in plaga sinistræ tutum propugnaculum adversus hostes, sive instructissimum omnis armaturæ spiritualis armamentarium; ac demum cordis vulnus sit illi thalamus, in quo, amore casto, Sponso suo cœlesti conjungatur. Hæc ille.

L. 1. p. 5.

Attamen, quod hic propriè contendimus, video etiam S. Gertrudem, cum similiter in Christi membris spiritualis cujusdam Cœnobij partes sibi deligeret, ipsomet Christo suggerente, cor ejus pro templo, & refectiois ac quietis loco habuisse: similiterq; à S. Bernardo, in quadam rhythmica membrorum Christi salutatione, de qua postea, divinum Crucifixi pectus non amoris tantum domicilium, sed humilium quoque triclinium appellari.

L. 3. c. 28.

Porro cum vicissim ipse Christus, cor sese purè ac castè amantis veluti triclinium suum repuret, in quo libenter cum anima dilecta cœnet, reficiatur, delicietur: hinc subnasci potest amatorij cujusdam exercitij, & blandæ inter amantes

tes

tes collusionis occasio; dum sese Christus ad dilectam animam, & illa è contra sese ad cor Christi invitat, rursusque ad sese alter alterum. Quo modo illa dilecta in Canticis, quæ sese antea à Sponso invitata meminit, & introductam in cellam vinariam, postmodum eundem invitat ad se, primum ad hortenses delicias, fructus pomorù & favum mellis, mox ad lautiora genialis thalami cupedia, vinum conditum, & mustum malorum granatorum.

Cant: 2.

Cant: 5.

Cant: 8.

Apoc: 3.

Prov: 9.

Quem etiam sensum habere videntur illa Christi in Apocalypsi: *Cenabo cum illo, & ipse mecum*; hoc est, *apud me*; nimirum vicissim à me postea invitatus.

Et quamvis harum arcanarum blanditiarum ratio, non tam arte tradi, quàm amore magistro disci solet: Libertamen affectuum hujusmodi paradigma aliquod ruditer præformatum subijcere, & (quod ait Scriptura divina) dare occasionem sapienti.

§ 2

Desiderium anima amanti, & in Crucifixi cor ingredi, & unà cum illo refici ac deliciari affectus.

Quam in rem in primis animo fingere atque imaginari potes, puerum JESUM (quemadmodum subinde in picturabellis exprimi solet) nudulum, suâ onustum cruce, serotiq; spineo coronatum, & stillantem sanguine, adstantem ad fores cordis tui, introgredi affectantem; ut dolores tuos tecum in corde communicet, in eòq; tanquam molli lectulo, quietis nonnihil & solatij aucupetur. Quo quidem habitu pulsantem illum, tanto antè visa est describere sponsa, cum diceret: *Vox dilecti mei pulsantis: aperi mibi soror mea, amica mea, immaculata mea: quia caput meum plenum est rore, & cincinni mei guttis noctium.* Quo verò rore, nisi rosei sui sanguinis? aut quarum noctium guttis, nisi passionù

& do-

& dolorum suorum? Noctem quippe hoc loco S. Paulinus *Ep. 4. ad*
interpretatur passionem. *Seb.*

Neque istuc duntaxat, sed alibi quoque stantem ad ostium, & pulsantem agnosces dilectum; neque manu tantum, sed voce etiam contenta, quasi omnino ad te intrare, & tecum cenare atque refici velit, fores tuas (quæ vis est amoris & inquieti desiderij) importunius obtundentem. Hic verò quid agas? nisi ei aperias denique; saltem ut tuâ paupertate excusata, ad illum potiùs admitti postules, & conversâ vice id ab eo instantè contendas. Delectabit amantem ingenue mentis simplicitas; qui utique non aliâ de causa cor tuum sibi præberi expetit, nisi ut vicissim divinum cor suum tibi redonet, eòq; sese invirat ad te, ut te suis donis ac delicijs reficiat. Quare hunc in modum, si lubuerit, illum amantèr compellare potes.

Dudum est, scio, dilecte mi, cùm foris stas ad ostium cordis mei, & pulsando ingressum affectas; neq; pulsû tantum sollicitas fores meas, sed clamorem etiam intendis, ut exaudiam. *Apoc: 3.* *Si quis audierit (inquis) vocem meam, & aperuerit mihi januam, intrabo ad illum, & cenabo cum illo, & ipse mecum.* At, ô duritia cordis mei! surdæ sunt fores istæ, benigne J E S U, & non est intus qui exaudiat. Præcordia ista ære triplici obseptæ sunt, ut non facilè sit aperiri. Atq; ut intraveris, domi quidem meæ merum frigus est, jejuna omnia, & quod pro voto cenare possis, non invenies. Amabo, Domine, commutemus consilium: & quando tanta est mecum cenandi cupiditas, invita me potiùs ad te ipsum. Quippe pectus tibi amoris vulnere jam apertum est, & laxatis præcordiorum claustris, viam facilem ad cor tuû, & molles aditus ostentat. Ibi autem inveniemus cœnaculum grande stratam, illam cordis tui spatiosam latitudinem, triclinium floridum ac suaveolens, mensam ornatam apparatus regio, & omnibus bonis paradisi redundantem, omni
virtu-

virtutum gratiarumq; copia, ad spirituales delicias, & sanctam animæ ebrietatem instructam. Ibi enim mel & lac paradisi; ibi frumentum electorum, & vinum germinans virginis; ibi mustum malorum granatorum, doloris amorisq; prælo, de ipso tuo divinißimo corde expressum. O si illuc mihi intrare liceat deniq; si tecum cœnare, & gustare quam suavis est Dominus! O si illic tecum inebriari, si soporari, si mori, si sepeliri!

Sed audire dulce est hoc loco S. Bonaventuram, hæc ab similibus animi sensibus sanctè indulgentem, & pari quadam amoris licentiâ dilecto suo alludentem. *Ornabo me memilibus* (inquit) *& ipsum introducam in thalamum cordis mei, & ibi secum de cetero requiescam. Bene scio, quod nihil aliud petit: & quarit ipse animam meam visitare, & intrare desiderat, & diu est quod pulsavit. Doleo tamen, quod tantum & tamdiu carui tanto bono. Dicam ergo ei, scio: quod plus quam ego me diligis. De me igitur amplius non curabo, sed solum tuis delictis inbarebo; & tu mei curam habeto. Non possum intendere mihi, & tibi. Et ideo permutatim tu intende mihi & mee infirmitati, ut ipsam subleves: & ego intendam tua bonitati, ut in ea delector. Et quamvis ego tecum lucrer nimis, & tu mecum nihil: scio tamen quod libentius mecum es, & me conservas & promoves; quam ego tecum, ut tuâ persruar bonitate. Unde hoc est nisi quia ego me odi, & tu me diligis.*

Ita sanctæ animæ, amicâ quâdam collusione nocte Jesum ad sese, nunc sese ad Jesum invitant: & sive cum ipso in earum corde cœnet dilectus, sive ipsa cum dilecto in corde dilecti, utrinque contingit eas resciri de delictis divini cordis; cum nisi de bonis ipsius dilecti nequeant etiam in corde suo dignum dilecto convivium instruere atquo apparere.